

Sygn. akt IV KK 292/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

w sprawie **R. F.**

obwinionego z art. 51 § 1 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 lipca 2021 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 kwietnia 2021 r., sygn. akt IX Ka (...),

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 4 grudnia 2020 r, sygn. akt II W

(...) i umarzającego postępowanie,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

R. F. został obwiniony o to, że w dniu 19 grudnia 2017 r. na klatce schodowej przy ul. S. w O., poprzez wezwanie Policji i podjęcie przez Policję niepotrzebnej interwencji wobec M. K., zakłócił mu w ten sposób spokój, tj. o czyn z art. 51 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w O., wyrokiem nakazowym z dnia 5 lutego 2018 r., sygn. akt II W (...), uznał R. F. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, które zakwalifikował z art. 66 § 1 k.w. i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 zł.

Rzecznik Praw Obywatelskich zaskarżył kasacją powyższe orzeczenie w całości na korzyść obwinionego, w związku z rozpoznaniem sprawy w postępowaniu nakazowym, mimo że okoliczności czynu i wina obwinionego budziły wątpliwości.

Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt IV KK 681/18, uchylił zaskarżony wyrok nakazowy i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy w O., wyrokiem z dnia z dnia 4 grudnia 2020 r., sygn. akt II W (...), uznał obwinionego R. F. za winnego popełnienia wykroczenia, polegającego na tym, że w dniu 19 grudnia 2017 roku w O. na ul. S., mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, fałszywą informacją wprowadził w błąd dyżurnego KPP O., wywołując niepotrzebną czynność w postaci podjęcia niezasadnej interwencji wobec M. K., to jest czynu z art. 66 § 1 pkt 1 k.w. w zw. z art. 17 § 2 k.w., przy czym odstąpił od wymierzenia obwinionemu kary za ten czyn.

Obrońca obwinionego wniosła apelację od tego wyroku, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że obwiniony dopuścił się czynu z art. 66 § 1 k.w., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na wysnucie takiego wniosku.

Wskazując na powyższe wniosła o umorzenie na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowania wobec przedawnienia karalności

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2021 r., sygn. akt IX Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. umorzył postępowanie wobec R. F..

Prokurator Generalny wywiódł kasację od powyższego orzeczenia, zaskarżając je w całości na niekorzyść obwinionego i zarzucając mu rażące oraz mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. i art. 107 § 3 k.p.w., polegające na

zaniechaniu dokonania rzetelnej kontroli odwoławczej zainicjowanej apelacją obrońcy R. F. w części dotyczącej podniesionych w środку odwoławczym zagadnień dotyczących obrazy przepisów prawa - art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.k., co skutkowało wydaniem, na korzyść obwinionego, niezasadnego orzeczenia uchylającego wyrok Sądu I instancji i umarzające postępowanie, w wyniku wyrażenia błędnego, rażąco naruszającego przepisy prawa materialnego art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 45 § 2 k.w. poglądu, iż przypisane R. F. przez Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 4 grudnia 2020 r. sygn. akt II W (...) wykroczenie z art. 66 § 1 pkt 1 k.w. uległo przedawnieniu, podczas gdy należyta ocena podniesionego w apelacji obrońcy zarzutu naruszenia przepisów prawa - art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.k., uwzględniająca uchylenie na mocy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt IV KK 681/18, wydanego po rozpoznaniu kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich, prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w O. z dnia 5 lutego 2018 r., sygn. akt II W (...). na mocy którego uznano R. F. za winnego wykroczenia z art. 66 § 1 k.w., winna prowadzić Sąd *ad quem* do konstatacji, iż w sprawie, na skutek uchylenia prawomocnego rozstrzygnięcia przed upływem przedawnienia karalności czynu, nie ustała karalność wykroczenia przypisanego obwinionemu wyrokiem Sądu *a quo* z dnia 4 grudnia 2020 r., sygn. akt II W (...), a tym samym do wniosku o braku podstaw wydania orzeczenia reformatoryjnego, które nadto w pisemnej części motywacyjnej nie czyni zadość wymogom stawianym treścią przepisu art. 107 § 3 k.p.w., gdyż rozstrzygnięcie uchylające w powyższym zakresie wyrok Sądu Rejonowego i umarzające postępowanie, nie zostało należycie umotywowane.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zaskarżony wyrok zapadł z rażącym naruszeniem wskazanych w zarzucie kasacji przepisów prawa, co miało istotny wpływ na treść wyroku, gdyż skutkowało niezasadnym uchyleniem wyroku Sądu I instancji i umorzeniem postępowania.

R. F. został obwiniony o czyn z art. 66 § 1 pkt 1 k.w. w zw. z art. 17 § 2 k.w., popełniony w dniu 19 grudnia 2017 r. Postępowanie w sprawie wszczęto w dniu 23 stycznia 2018 r., czyli w okresie roku od wystąpienia zdarzenia. W związku z powyższym termin przedawnienia karalności wykroczenia wydłużył się o 2 lata w stosunku do terminu początkowego (art. 45 § 1 *in fine* k.w.). Obwiniony najpierw został ukarany wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w O. z dnia 5 lutego 2018 r., sygn. akt II W (...), uchylonym wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt IV KK 681/18, po rozpoznaniu kasacji wniesionej od tego wyroku przez Rzecznika Praw Obywatelskich. Sąd Rejonowy w O. po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 4 grudnia 2020 r., sygn. akt II W (...), uznał R. F. za winnego popełnienia zarzucanego czynu i odstąpił od wymierzenia mu kary. Wyrok ten zmienił Sąd Okręgowy w K., uchylając go i umarzając postępowanie w sprawie po stwierdzeniu przedawnienia karalności wykroczenia.

To ostatnie rozstrzygnięcie dotknięte jest wadą opisaną w zarzucie kasacyjnym.

Mianowicie, Sąd Okręgowy, rozważając kwestię przedawnienia, nie wziął pod uwagę, że w sprawie o czyn zarzucony R. F. doszło wcześniej do uchylenia przez Sąd Najwyższy prawomocnego rozstrzygnięcia z dnia 5 lutego 2018 r., sygn. akt II W 80/18. W związku z tym zaszyły okoliczności określone w art. 45 § 2 k.w., nakazujące ponowne rozpoczęcie biegu przedawnienia od daty uchylenia rozstrzygnięcia, tj. w niniejszej sprawie, od dnia 20 listopada 2019 r. Oznacza to, że od daty wydania orzeczenia kasatoryjnego na nowo zaczął biec termin przedawnienia. Jest to termin dwuletni, ponieważ w tej sprawie, w okresie roku od zdarzenia, wszczęto postępowanie (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002 r., I KZP 15/02, OSNKW 2002, z. 7 – 8, poz. 49). Tym samym termin przedawnienia karalności wykroczenia przypisanego obwinionemu upływa dopiero w dniu 20 listopada 2021 r. W dniu orzekania przez Sąd Okręgowy brak więc było przeszkód do merytorycznego rozpoznania sprawy.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy, stwierdzając rażące uchybienie prawa w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w K., uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Obowiązkiem tego Sądu w postępowaniu ponownym będzie rozpoznanie raz jeszcze apelacji obrońcy obwinionego, kwestionującej ustalenia faktyczne przyjęte przez Sąd I instancji za podstawę wyroku oraz wydanie stosownego orzeczenia. Sąd właściwy będzie miał na uwadze (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.), że ze względu na brzmienie art. 45 § 2 k.w., nie doszło do przedawnienia karalności w sprawie, a w związku z tym nie zaistniała bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.